

Müslümanlıktan gelip Mesihçi olmaya karar veren bir kişi kendini hemen iki kılıcın ortasında buluyor:

Bir yandan Muhammed'in kılıcı var: Hadislerde şöyle buyrulur...

- "Kim dininden dönerse, onu öldürün" (Buhârî, Cihad, 148; İ'tisâm, 28)
- "Müslüman bir kimsenin öldürülmesi ancak şu üç sebepten biriyle helâl olur: İmandan sonra dinden çıkma..." (Buhârî, Diyât, 6, Kasâme, 25, 26).

Şeriatı uygulayan devletlerde yaşayan mesihçiler her an öldürülme tehlikesi ile karşı karşıya. Birçok kadınlar evde hapis ediliyor, dövülüyor, işkence görüyorlar, çocukları onlardan alınıyor. Ve hemen hemen imana gelen her mesihçi, ailesi ve toplumu tarafından dışlanıyor, atılıyor.

Bu bizi İsa'nın kılıcına getiriyor: İsa'nın bize önceden söylediği gibi, ona karşı olan sevgimiz her insan bağlantısından daha kuvvetli olmalı: Matta 10:34-37'de İsa'nın kılıcını görüyoruz: imanlı kendini ailesi ve halkından ayırmıyor, ama dışlandığında onu sevinçle kabul ediyor, ve verdiği karşılık sevgidir, ona baskı yapanlar için dua etmektir.

Ama aile ve sosyal bağlantılarını kaybettikten sonra, mesihçiler onun yerine ne yapsınlar, nasıl yaşasınlar? İngiliz bir atasöz der ki: "Hiç kimse bir ada değildir", yani hepimizin başka insanlarla bağlantılarımız var. Aynı biçimde, hiç bir mesihçi tek başına değil, ama canlı bir topluluğun bir parçası olarak imanda büyüyor.

Demek kilise olarak, ve özellikle müslüman devletlerinde yaşayan bir topluluk, hem öbür insanlardan farklıyız, hem de gene de halkımızın bazı özelliklerini taşıyoruz: yemek ve giyim tercihlerimiz, sevdiğimiz müzik stili ve birçok adetlerimiz devam edecek.

Ve burada ikinci bir soru ortaya çıkıyor: Mesih'in kılıcı bizi toplumumuzdan ne kadar ayıracak, ne kadar uzaklaştıracak? Halkımızdan fazla uzaklaşırsak, mesihçileri yabancı ve düşman gözüyle bakacaklar ve müjdeleme çok zor olacak.

Öte yandan, eğer halkımızın bütün adetleri ve yaşam stilini olduğu gibi devam edersek, Mesihi inkar etmiş olmuyor muyuz? Çünkü adet, gelenek, yaşam tarzı dediğimiz, sık sık cin korkusu, putperestlik ya da açık günahlara dayanıyor. 1.Kor 10:21 "Siz hem Rabbin kadehini, hem de kötü ruhların kadehini içemezsiniz. Hem Rabbin sofrasına, hem de kötü ruhların sofrasına katılamazsınız."

Buradaki sınır nerede diye, mesihçiler her halkta ona teker teker karar verecek:

- Düğünlerimiz nasıl geçmeli - imam nikahı, devlet nikahı, içkili mi?
- Cenaze adetlerimiz nasıl olmalı? - yıkanmak, kefen, tabut, hoca ile mi ?
- Bebeklerin doğuşuyla ilgili adetleri devam edebilir miyiz (kurban kesip kanını bebeğin alnına sürmek)?
- Erkek çocuklarımızı sünnet edebilir miyiz?
- 'İyilik için' yalan söylemek olabilir mi? Kan davalarını sürdürmeye mecbur muyum? ... v.s.

Bir halk içinde kiliseleri kurup mesihçi hareketini başlatan misyonerler ve müjdeciler bu konuda değişik metodlar denediler, farklı farklı tecrübeler edindiler. Türkiye'de imana gelenler genellikle mümkün olduğu kadar islamiyetten uzaklaşmak istiyorlar. Birçokları toplantı yerlerinde açıkça bir haç sergiliyorlar ve 'hristiyan' adını gururla taşıyorlar.

Birçok Arap ve Asya devletlerinde ise, tam tersi olarak, imanlılar mümkün olduğu kadar eski adetlerini, hatta tapınma stilini devam ettirmeye çalışıyorlar. Örneğin: Ürdün ve Bangladeş'te 'İsa camileri' kurdular: mesihçiler kafalarında takke ile, tıpkı camide olduğu gibi, avludan girerken en önce abdest alıyorlar. Toplantı salonunda iskemle yok, herkes yerde kilimlerin üstüne oturuyor. Sonra namaz kılıyorlar... ama İsa'ya. Namaz kılarken 'Fatiha' ya da başka sureleri değil, 'Ey gökteki Babamız' duasını okuyorlar.

Dua ihtiyaçları:

1. Birçok müslüman halkların içinde kiliseler henüz çok yenidirler. Dua edelim, sadece tek tek imana gelenler olmasın, bütün aileler, köyler Mesihe dönsünler.
2. Milyonlarca mesihçi kendi aileleri tarafından baskı görüyorlar ve çok zor bir karar vermeye mecbur kalıyorlar: kimi daha fazla seviyorum - görünen ve beni seven ailemi mi, yoksa görünmeyen bir İsa'yı mı?
3. Rab misyonerlere ve kilise önderline akıl ve hikmet versin, bu konularda doğru karar versinler: kendi halkımızın kütürüne saygı duymak, gereksiz yerde kopmamak, ama aynı zamanda Mesihe ve Onun öğretişine sadık kalmak zordur.